

<div><div> </div><div>تلفن: ۰۸۷۶۱۷۲۰ تلفار: ۰۸۷۶۱۲۴۵ ارتباط مردمی: ۰۸۷۶۹۰۷۵</div><div>پست‌باکس: ۰۴۵۱۲۱۳ روابط عمومی / نشانی: تهران خیابان فرخ‌شهر،شماره ۲۰۸</div><div>مصدوق پستی: ۰۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ امور مشترکین: ۰۸۷۴۸۸۰۰</div><div>چاپ: شرکت چاپ جام‌جم / سازمان چاپ و انتشارات دانشگاه آزاد اسلامی / چاپخانه همشهری ۲</div><div>سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT</div><div>تهران خیابان فرخ‌شهر شماره ۱۶ / پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ (۰۲۱)</div><div>انتشارات مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران: ۰۵-۸۸۵۴۸۸۹۲ http://irannewsaper.ir</div></div>	
آدان ظهر ۱۳۷۰۴ آدان مغرب ۲۰/۴۲ نیمه شب شرعی ۰/۱۱ آدان صبح فردا ۴/۰۱ طلوع آفتاب فردا ۵/۴۸	

امام علی (ع)؛ شمارا به نماز و مراقبت از آن سفارش می‌کنم زیرا نماز برترین عمل و اساس دین شماس‌ت.

بحارا:اَنوآز،ج ۸۲،ص ۲۰۹

	نگاره	
	نیما شامیری	
	تهران در مضیقه آبی	

هنرمندان در فضای مجازی	پس از دو سال رکود کرونایی، سالن‌های نمایش و موسیقی روزهای شلوگی را تجربه می‌کنند و اهالی تئاتر و موسیقی هم درباره فعالیت‌های تازه‌شان در صفحات مجازی اطلاع‌رسانی می‌کنند.
-------------------------------	--

چهره‌ها	علی شادمان تصویری از خود و محمد کارت در پشت صحنه «یاغی» را با این کپشن به اشتراک گذاشته است: «دوست دارم این لحظه رو، مرداد ماه، لیان‌شامو، پو را آسفالت می‌ذاشتم نور بم، کشتی خاکی می‌گرفتم عشق می‌کردیم، «یاغی» بودیم همه.»
	سهراب پورناظری از پیوستن رضا کیانیان به پروژه «سی صد» خبر داده است. او نوشته: «استاد رضا کیانیان در بخش تصویری «به پروژه «سی صد» پیوستند. در متن نمایش بخش رآزمیزی وجود دارد که با هنر ایشان بسیار دیدنی شده‌است. همیشه دوستدار هنرشان بودم، این همکاری و آشنایی بیشتر با شخصیت گرانمایه‌شان تبدیل به خاطره‌ای ماندگار شد در ذهنم.»

رضا بهبودی از تخفیف ۳۰ درصدی بلیت نمایش «باغ» در تاریخ ۲۸ خرداد برای دانشجویان خبر داده است. «کلیدی این باغو بریزید توی چاه و برید، برید رها باشید مثل بادا، به من اعتماد کنید خانم» این عبارات بخشی از دیالوگ این نمایش است که بهبودی به اشتراک گذاشته است. «باغ» اثر گروه تئاتر «لیو» به کارگردانی حسن معجونی ساعت ۲۰:۳۰ در پردیس تئاتر و موسیقی باغ کتاب روی صحنه می‌رود. وحید آقاپور، برنا انصاری، رضا بهبودی، داود پژمان‌فر، مهسا جمشیدی، هدیه حسینی نژاد، مازیار سیدی، آوا شریفی، کتایون طلایی، زینب عباسی، هومن کبابی و فرزانه میدانی بازیگران این نمایش هستند.

رضا داوودنژاد به بهانه پایان فصل سوم سریال «سرنوشت» با انتشار ویدیویی از پشت صحنه این سریال نوشته است: «دارا و کیسان عزیز کار کنار شما لذت بخش بود» دارا حیایی و کیسان دیدیج بازیگران اصلی این سریال بودند.»

مجید توکلی ویدیویی از قسمت چهاردهم «مهمونی» و گپ و گفت اشکان خطیبی، شخصیت پشه و ایرج طهماسب به اشتراک گذاشته و نوشته: «اشکان یکی از مهمون‌های خوب ما در «مهمونی» بود که روبه روی عروسک درست و اندازه بازی کرد. نمونه‌ش همین یک دقیقه.»

قشنگ کامکار با اشتراک پوستر کنسرت «بی من مرو» از اجرای این کنسرت در تبریز خبر داده است. براساس اطلاعات ارائه شده در این استوری، حسام‌الدین سراج و اتابک عطری خوانندگان این کنسرت به سرپرستی اردشیر کامکار هستند. این کنسرت روزهای سه‌شنبه ۲۱ خرداد و چهارشنبه یک تیرماه اجرا می‌شود.

بهزاد عبیدی در استوری اینستاگرامش مخاطبانش را به دیدن و شنیدن دو ساعت موسیقی ارکسترال اپرای «دییو و دلیر» دعوت کرده است. تئاتر موزیکال «دییو و دلیر» به کارگردانی ماهان حیدری و آهنگسازی بهزاد عبیدی در تالار وحدت روی صحنه می‌رود.

حمیدرضا شکاری به دنبال کننده صفحه اینستاگرامش توصیه کرده که کتاب «عاشقانه‌های پستی» از انتشارات فصل پنجم را تهیه کنند. او این شعر را هم از این کتاب به اشتراک گذاشته است: «ما الگوی مصرف را رعایت می‌کنیم، تو نامه‌ای نمی‌نویسی، من هم با همین اندوه کوچکی می‌میرم.»

رضا اسماعیلی، بخشی از یکی از اشعارش را به اشتراک گذاشته است: «عربانی «حوا» را/ هوار زدیم/ به نجابت چشم‌های «آدم»/ شک نکردیم!»

محمود فرخ‌شچیان تصویری از طرح شیخ صنعان و دختر پارسا را به روایت عطار بازنشر کرده است. «رعب نیک فرجام» عنوانی است که استاد فرخ‌شچیان در سال ۸۲ برای این نقاشی برگزیده است.

حمید فرخ‌نژاد از دریافت جایزه بهترین بازیگر آسیایی جشنواره «سیتیمیوس» خبر داده است. فیلم «مبجر» از محصولات بنیاد سینمایی فارابی به نویسندگی و کارگردانی احسان عبیدی پور و به‌تهیه‌کنندگی و با بازی حمید فرخ‌نژاد در سال ۱۳۹۹ ساخته شده است. داستان این فیلم درباره ورود یک سگ ردیاب آلمانی به اسکله گمرک است که به هیچ‌وجه قابل مذاکره و معامله نیست و این مسأله نظم شهر را برهم می‌زند.

تازه چه خبر	
کارگاه نوشتن و داستان‌نویسی با حضور مسعود ملک‌باری نویسنده و مترجم برگزار می‌شود. صفحه شورای کتاب کودک این خیر را اعلام کرده است. این دوره ویژه گروه سنی ۹ تا ۱۴سال است و به صورت آنلاین در ۱۲ جلسه، روزهای پنجشنبه برگزار می‌شود.	

ایران

صاحب امتیاز:
خبرگزاری جمهوری اسلامی
سرمدیر:
کمیل قیپور

منتظر رشد زبان فارسی در دوره جدید تلویزیون هستیم

اسماعیل آذر: درباره تغییرات اخیر مدیریتی در تلویزیون و جوانگرایی در سازمان صداوسیما، معتقد هستم که ذهن جوان برانتر است و با وسعت بیشتر و توان فزون‌تری می‌تواند امور را به جلو پیش ببرد. البته تجربه پیرها نیز در هیچ جای جهان نباید فراموش شود. باید این تجربه‌ها به طور منطقی و نظام‌مند به نسل‌های بعدی انتقال یابد. ما از تیم جوان فعلی انتظار داریم که مدیریت صداوسیما را با بهترین رویه‌های موجود عملی و نظری به یاری خداوند پیش ببرند و بتوانند در تعالی اهداف خود توفیق کسب کنند. در این زمینه مردم ایران و سلایق مختلف باید مورد توجه قرار بگیرد. سریال‌ها یا موارد دیگری که خلق می‌شود باید با ذائقه ایرانی و اسلامی قابلیت انطباق داشته باشد. انتظار می‌رود در زبان فارسی رشد فزاینده داشته باشند.

بخشی از گفته‌های این استاد دانشگاه و مجری برنامه‌های ادبی تلویزیون در ایستا

نیم‌نگاهی به تأثیر کارکردی برنامه‌هایی که قصد خنداندن دارند کارکرد کمدی اصولی و قاعده‌مند چیست؟

مدتی است برنامه‌های طنز بسیاری در قسمت‌های متعدد و طولانی، میهمان مخاطبان در بستر فضای مجازی و شبکه نمایش خانگی شده‌اند. مثلاً جوکر تلاش می‌کند با رویه «خنداندن» به شرط «نخندیدن» به‌زعم خود فضای شاد، مفرح و سرگرم‌کننده‌ای برای مخاطبش فراهم کند اما وقتی با نگاهی جزئی‌تر به نقش کارکردی این برنامه مفرح در بستر مجازی دقت می‌شود، می‌توان گفت با وجود کارکرد ظاهری آن با عناوین خنده در لحظه و موقعیت، ولی درواقع از جنبه باطنی ومسأله اثر گذاری عمیق توسط نوعی از فرم، جوکر یک نشانی غلط از صورت و شکل کمدی به مخاطب القا می‌کند.
نادگی تأمل و دقت در رویه و روندی که جوکر در بخش‌های مختلف خود نمایش می‌دهد، قافیه کمدی‌ورزی و کمدی‌نمایی در این برنامه در مقاطعی آنچنان به تنگ می‌آید که نمود آن به شکلی از لودگی و خنده بی‌هدف و قالبی که بارها دوتر از کمدی اصولی است بروز می‌کند، در حالی که کمدی اساساً با قاعده اصولی خود که در چهارچوب یک هدف مشخص ناخودآگاه اما با کنترل خودآگاه موقعیت به سوی مخاطب می‌رود، قابل درک است.
وقتی کمدی نتواند نقش کارکردی خود را به‌درستی ایفا کند و به لودگی متمایل باشد، تمرکز اصلی فقط به گرفتن خنده از مخاطب متمایل می‌یابد، آن‌هم برای مخاطبی که در فشارهای اضطرابی ناشی از رخداد‌های اجتماعی و کژتابی‌های زندگی و پستی و بلندی‌های آن قرار دارد و به‌دنبال مسکنی است که موقتا از زیر فشار اضطراب درونی و نشأت گرفته از استرس‌های بیرونی رها باشد. اما قالبی که جوکر بر آن اصرار و اهتمام می‌ورزد، معطوف بر یاد‌دودگی بسیار کوتاه‌مدت و موقت و وسیله خنده و شوخی بی‌هدف و سطحی به هر قیمت! است وبعده از بین رفتن اثر تسکین‌بخش موقتی آن، دوباره سیل همان اضطراب‌ها و استرس‌ها به سوی روح و روان مخاطب بازمی‌گردد، زیرا در صورت رجوع مکرر مخاطب فراری از اضطراب‌ها و کنش‌های عصبی درونی به این خنده‌های صرف وبی‌هدف، اوبعد از چندی متوجه خواهد شد پس از آن سرگرم‌سازی‌های مبتنی بر خنده صرف، اضطراب‌هایش هنوز باقی است، بنابراین این تجربه ناکام، مخاطب را به نوعی سرخوردگی و به‌تدریج به آموختگی در سرخوردگی دچار می‌کند، زیرا او با مواجه شدن با این شبه‌کمدی معطوف به خنده صرف، درمی‌یابد که این نیز نتیامی بر فشارها و رنج‌های روحی و روانی او نبوده و اثر کاتارسیزیک به معنای نوعی از تخلیه هیجانی- روانی برای او به‌دنبال نداشته است، بنابراین مخاطب خود را با همان اضطراب و استرس که با آن دست به گریبان بوده، تنها می‌بیند.

تخصص گرایی

در دنیای نشر امروز

وقتی بحث داغ چاپ و نشر به میان کشیده می‌شود، ناگزیر پای ناشر هم به بحث باز می‌شود. به هر شکل آثار با رهبری ناشر است که به سرانجام انتشار می‌رسند! هر ناشر در انتشارات از بررسی کار توسط هیأت بررسی و تحریریه و … می‌آغازد تا به بخش و مارکتینگ آن برسد. منظور من در این جا این نیست که بگویم ناشر چه وظایفی دارد، بلکه می‌خواهم به این واسطه پرسش یکی از دوستان را در این جا مطرح کنم که آیا باید ناشران تخصص گرا تعدادشان زیادتر شود؟ آیا بهتر است ناشران در زمینه فعالیتشان تخصص داشته باشند؟ در هر کشور، شرایط چاپ و نشر ممکن است با دیگری متفاوت باشد. نگاه به ناشر و شرایط او نیز اینچنین است که متفاوت خواهد شد. در برخی کشورها این شرایط تفاوت بیشتری هم دارد، که در اینجا مجال صحبتش نیست.

امروزه دیگر زمان قاجار نیست که ارتباط با خارج و داخل فقط در دست شاهان باشد. قرن ۱۸ رواق نیست که با پیدایش انتشارات برای اولین بار روبرو باشیم و واژه‌های انتشارات و کتابفروشی یکی باشند. نمی‌گویم مانند آقای آبیث Hachette در قرن ۱۹، الزاما باید حقوقدان بود و از دولت جایزه گرفت و اولین دایرةالمعارف را منتشر کرد. فقط، شاید در واکنش به این پرسش‌ها بشود گفت که در قرن ۲۰ و بیشتر از آن در قرن ۲۱ که کتاب شکل الکترونیکی هم پیدا کرده است، و در عصری که برای بسیاری از موضوعات زیرمجموعه و زیر زیر مجموعه تعریف شده، تخصص گرا بودن ناشرین دور از ذهن و انتظار نیست. همواره این ادعای تخصص گرایی در خطه ای که ما زیست می‌کنیم، از نظر من، به تمامیت، نه شرط لازم بوده است و نه کافی!

اما پرواضح است که در زمینه ای که تخصص همگان نیست (بگذریم از ناشران عمومی) ناشری که خود در آن زمینه مخصوص تحصیل کرده یا تجربه کافی دارد، بسیار روان تر و پر فایده تر برای مخاطب و گروه زیرنظرش در انتشارات، فعالیت خواهد کرد. چه از نظر علمی و چه از نظر شناخت نیاز مخاطب و بازار کتاب. به قول آبر کامو، «همه نشریات … علائق نسلی را عرضه می‌کنند که هیچ چیزی را بر ما نمی‌بخشد…»

شماره جدید سه‌نقطه منتشر شد

روی سر گذاشتن داشته‌ها

سی و دومین شماره «سه‌نقطه»، نشریه مکتوب طنز + جد فارسی با مطالبی از محمدکاظم کاظمی، رضا سعیدی ورنوسفادرانی و امید مهدی نژاد به موضوع «صیانت» اختصاص پیدا کرده است. بر این اساس امید مهدی‌نژاد، مدیرمسئول این نشریه در صفحه «اول دفتر» هدف از انتخاب این موضوع را در قالب مطلبی به‌نام «چرا صیانت؟ چرا ما؟ پس چرا چی؟» عنوان کرده است.
علی آینه‌ور از نویسندگان این شماره در مطلبی تحت عنوان «روزی روزگاری حاج آقا» درباره بخشی از جامعه صحبت کرده که در دنیا و روابط محدود و چهارچوب مشخص زندگی می‌کنند و تعریفی از دیگرافراد جامعه، دنیا‌نیزماندگی‌های دیگران ندارند؛ بر همین اساس گروه اول با تکیه بر دنیا خود برای دیگران تصمیم می‌گیرند. درمجله ۲۱۶ صفحه‌ای سه‌نقطه که ویژه ادبیپشت و خرداد ۱۴۰۱ منتشر شده است، مطالبی تحت عنوان «آری به نجم‌الدین شریعتی، نه به نوید حممزداده» و «روی سر گذاشتن داشته‌ها» را از علی علیزاده و فاطمه خسروانی می‌خوانیم. در بخشی از مطلب نخست که به بومی‌سازی می‌پردازد، می‌خوانیم: «بومی‌سازی در کشور ما معمولاً به معنای اخت کردن یک چیز است؛ با این توضیح که محصول یا خدمت موردنظر بعد از بومی‌سازی، نه به آن نسخه اورجینالش شباهت دارد و نه به آن چیزی که توی ذهن مسئولان بوده.»
خسروانی نیز درباره شبکه‌های اجتماعی داخلی همچون اپتا، سروش، بله، روبیکا و… نوشته است. این نویسنده شباهت این شبکه‌های بومی به شبکه‌های فیلتر شده را مورد نقد قرار داده است. «از هرمز و قشم تا واحدی و بای» به قلم رضا سعیدی ورنوسفادرانی از عدم صداقت مسئولان در طرح صیانت گلایه کرده است: «چرا راستش را نمی‌گویید؟ اینکه می‌گویید مدیر اینستاگرام باید بیاید اینجا صحبت کند وگرنه ما نمی‌خواهیم، کمی عجیب است. شما در دایرکت به مدیر اینستاگرام به فارسی پیام داده‌اید، معلوم است ایشان حرف شما را نفهمیده.» گفتنی است دو مطلب «پرشان‌خانه و ۵ تا درد بی‌فیلتر» و «سوپر ماریو شاهزاده لعنتی و پسرها» و دو مطلب نهایی پرونده این شماره‌اند. در مطلب نخست از مصطفی سلیمانی، طی داستانی سوررئال با معتقدان به اینترنت آشنا می‌شویم و در مطلب دوم به گذشته‌ها سفر می‌کنیم. آن زمان که آتاری و سگا هم جزو کالاهای ممنوعه بود و والدین به دلایلی غیرقابل ذکر آن را برای تلویزیون‌های رنگی مضر می‌دانستند.

در ادامه مطالب این نشریه با بخش نیم‌خط همراه می‌شویم. مقاله «پرچم همه صیانت‌چی‌ها بالاست الا ایران» خوانندگان را با فیلترینگ در سایر کشورها آشنا می‌کند. «اگر غربگرایی بد است، چرا سانسور خوب است؟» به پیدایش سانسور در ایران اشاره دارد. این بخش از نشریه مشتمل بر مطالب متنوع دیگری نیز هست. دبیر این بخش از نشریه، نفیسه رحمانی است. گفتنی است سی و دومین شماره سه‌نقطه را محمد صمدی در بخش مدیریت هنری، سیدحمید حسینی به‌عنوان صفحه‌آرا و فاطمه فهیمی به‌عنوان دبیر تحریریه همراهی کرده‌اند. دیگر همکاران این شماره محمد ربیعی، راحله حاجیان‌دوست، فاطمه خسروانی، سیدمحمد صاحبی، حامد رضوی، سیدمحمدنوید موسوی، محمود ابوالقاسمی و تهمنینه حدادی هستند. این نشریه را با قیمت ۷۵ هزار تومان از کتابفروشی‌ها تهیه کنید.

عکس نوشت

شامگاه شنبه، همزمان با سالروز دیگری از ولادت امام هشتم شیعیان، حرم‌های مطهر امام حسین(ع) و حضرت عباس(ع) میزبانی خادمان و زائرانی از سراسر جهان را به‌عهده داشتند. کریلا هر سال، در شام میلاد امام رضا (ع) حال و هوایی متفاوت از دیگر ایام سال را سپری می‌کند. /خبرگزاری تسنیم

این زندگی را نمی‌شود به تعویق انداخت؛

باید همین حالا آن را زیست،

نمی‌شود به آخر هفته،

تعطیلات یا به سال‌های بعد

بازنشستگی موکول کرد.

مآمان و معنی زندگی
اروین.د.یالوم
سپیده حبیب
نشر قطره

برچسب زدن به کودکان ممنوع

یک فنجان چای

آزاده سهرابی
روانشناس

اینها تنها چندین نمونه از برچسب‌هایی است که والدین یا مستقیم به کودکان خود می‌گویند یا درباره کودکان‌شان با نگرانی از آن حرف می‌زنند. اینها در حالی است که جملات اولی یعنی خطاب‌های مستقیم، برچسب‌زنی‌های مستقیم چه مثبت چه منفی و به دفعات باعث اختلال در روند رشدی کودکان می‌شود. آنها را منزوی، خودخواه، لجباز، مضطرب می‌کند و بدترین پیامدش کاهش عزت نفس در کودکان است. در این مواقع به والدین توصیه می‌شود که همواره عمل کودکان مورد سرزنشی اگر هست قرار بگیرد نه تمامیت شخصیت کودکان. یعنی والدین می‌توانند به فرزندان‌شان بگویند «تو سر دادن آن اسباب‌بازی به دوستت لجبازی کردی» ولی گفتن این جمله که «تو لجبازی» یعنی نشانه گرفتن تمامیت کودک یک اشتباه رایج در والدگری است.

از سوی دیگر حساسیت والدین نسبت به رفتارهای خارج از روال همیشگی‌شان گرچه نشان دهنده توجه و تمرکز بیشتر والدین نسبت به تغییرات خلق و خوئی کودکان است و می‌تواند در بسیاری موارد همین توجه باعث شود برخی مشکلات با شناسایی زودهنگام به درمان مؤثرتری برسد اما به نظر می‌رسد این روزها والدین با نگاهی وسواس گونه تغییرات رفتاری فرزندان‌شان را زین نظر می‌گیرند و گاهی با برچسب‌زنی‌هایی که همراه با استرس توأم است، کودکان را وارد دنیایی از اختلالات می‌کنند که حتی متخصصان هم با وسواس زیادی این برچسب‌ها را در سنین پایین روی کودکان با نشانه‌های مشهود می‌زنند. حتی این واقعیت که برخی ویژگی‌های دوره رشدی کودکان می‌تواند با برخی اختلالات که در باور عمومی با نشانه‌هایی خاص شناخته می‌شود، اشتباه گرفته شود هم در میان است.

مثلاً توجه کنیم که کودکان در سنین قبل از چهارسالگی به بازی‌های تکراری علاقه زیادی دارند. آنها می‌توانند ساعت‌ها یک پاژل را بسازند و خراب کنند. می‌توانند به چیدن مرتب وسواس گونه اسباب بازی‌هایشان علاقه داشته باشند و این رفتار هیچ ربطی به اوتیسم ندارد!

کودکان به شکل طبیعی تا حدود ۷ سالگی با خود بلند حرف می‌زنند، بازی‌های خیالی دارند، دوستانی خیالی دارند و این ویژگی مرحله‌ای از رشد آنهاست و هیچ ارتباطی به هیچ مشکل روانشناختی ندارد.

کودکان ممکن است در فرایند رشدی گاهی به صورت موقت کم اشتها یا پراشتها شوند. این مسأله خصوصاً در انتقال دوره‌های رشدی مشهودتر است و این ربطی به هیچ مشکل اضطرابی ندارد!

کودکان گاهی زیاد توجه می‌کنند و گاهی کم‌علاقه‌تر می‌شوند. گاهی لجبازتر به نظر می‌رسند و گاهی آرام‌تر. البته باید توجه داشت که قطعاً باید به نشانه‌های محیطی در تغییر رفتار کودکان توجه کرد، باید در صورت ادامه‌دار بودن تغییر خلق‌های بی در پی حساس شد و یا نسبت به برخی واکنش‌های افراطی توجه کرد اما اینکه والدینی هر روز دنبال مشکل جدیدی در کودکان خود هستند، امروزه خود نشانه یک وسواس والدگری است که آسیب آن متوجه کودکان است.

برچسب زدن به کودکان در هر شکلی خطرناک است و برای والد بهتر بودن بهترین روش تمرکز بیشتر بر ایجاد محیطی سالم برای پرورش کودکان است.

